

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ
СПРАВА «АЛІЄВ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF ALIYEV v. UKRAINE)
(Заява № 78228/14)

Стислий виклад рішення від 10 червня 2021 року

У липні 2009 року заявник отримав дозвіл на імміграцію та посвідку на постійне проживання в Україні як син громадянки України.

У липні 2010 року, після того, як рішення про оформлення набуття громадянства України матір'ю заявника було скасовано, орган міграційної служби вирішив, що заявник перебував в Україні нелегально, та прийняв рішення про його видворення з України, повідомивши про обов'язок виїхати протягом тридцяти днів, інакше він підлягатиме видворенню у примусовому порядку. Через десять днів дозвіл на імміграцію заявника було скасовано.

Заявник оскаржив ці рішення органу міграційної служби до Дніпропетровського окружного адміністративного суду (далі – окружний суд), який зупинив їх виконання на час розгляду справи. У квітні 2013 року окружний суд визнав оскаржувані заявником рішення правомірними.

Тим часом у липні 2011 року у заявника народилася донька. Визнавши своє батьківство у суді, заявник звернувся до міграційної служби із заявою про отримання посвідки на постійне проживання, однак йому було відмовлено у зв'язку з невиконанням заявником рішення про його видворення і заборону на в'їзд в Україну. Відмову заявник повторно оскаржив до окружного суду.

У жовтні 2015 року окружний суд, розглянувши справу заявника, задовольнив його позов, скасував рішення міграційної служби про відмову у видачі посвідки та зобов'язав її повторно розглянути це питання.

Крім того, у липні 2010 року органи міграційної служби скасували дозвіл на імміграцію брата заявника. Дніпропетровський апеляційний адміністративний суд (далі – апеляційний суд) визнав це рішення незаконним з огляду на те, що на час видачі дозволу документи, на підставі яких він був виданий, тобто документи про громадянство його матері, були чинними.

До Європейського суду з прав людини (далі – Європейський суд) заявник скаржився за статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) на порушення його права на повагу до приватного та сімейного життя у зв'язку зі скасуванням його дозволу на імміграцію та заборону в'їзду в Україну.

Розглянувши скаргу заявника, Європейський суд, насамперед, зазначив, що на момент набрання відповідними судовими рішеннями законної сили заявнику було двадцять сім років і він проживав зі своєю цивільною дружиною та донькою, громадянами України, а не зі своїми батьками. Отже, заборона на в'їзд в Україну становила втручання у його право на повагу до сімейного життя. Європейський суд також взяв до уваги розбіжності у міркуваннях національних судів у справах заявника та його брата щодо того, чи могло скасування рішення про оформлення набуття громадянства їхньою матір'ю бути законною підставою для скасування дозволу на імміграцію. Європейський суд вказав, що оскільки на момент прийняття рішення про видворення та заборону в'їзду заявник справді мав дійсний дозвіл на імміграцію, то рішення національних органів влади вважати перебування заявника в Україні нелегальним ґрунтувалося на непередбачуваному тлумаченні національного законодавства. З огляду на зазначене, а також відсутність розгляду національними судами необхідності застосування таких заходів до заявника й ігнорування його відповідних аргументів, Європейський суд констатував порушення статті 8 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- « 1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Постановляє*, що було порушено статтю 8 Конвенції;
3. *Постановляє*, що:

- (а) упродовж трьох місяців з дати, коли це рішення набуде статусу остаточного, держава-відповідач повинна сплатити заявнику такі суми:
 - (і) 2 400 (дві тисячі чотириста) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;
 - (іі) 1 500 (одна тисяча п'ятсот) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявнику, в якості компенсації судових та інших витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції».